

Grundloven; jeg vilde herpaa svare, som den ærede Formand sagde igaar: dette er muligt, men det er i alt Fald ingen Indvending. Dog — jeg skal, som sagt, ikke opholde mig længere ved hiint Spørgsmaal, der vel staaer i noie Forbindelse med den formelle Dvæstion angaaende de 3de nu omhandlede Ændringsforslag, idet navnlig den dets bekræftende Bevarelse ligefrem vilde lede til Afgjørelsen af denne formelle Dvæstion, men det kan dog ikke siges, at selve hiint Spørgsmaal her foreligger; thi Ændringsforslagene gaae kun ud paa, at Berettigelsen til en bestemt Pension først skulde indtræde med det tilbagelagte 25de, 20de eller 15de Aar, og at de Embedsmænds Pension, som tidligere gik af, skulde fastsættes for hvert enkelt Tilfælde ved speciel Lov.

Jeg vil imidlertid, for et Øieblik, forudsætte, skjøndt ikke indrømme, at Fastsættelsen af Pensionen ved speciel Lov for ethvert enkelt Tilfælde nok kunde bestaae med Grundloven, naar Embedstiden har været kort, f. Ex. 1 eller 2 Aar, eller, som ogsaa exempelviis er blevet nævnt, 5 Aar. Nu gjorde igaar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) opmærksom paa, at man i alt Fald ikke kunde være besejret til at slutte saaledes: ja, indrømmes det først, at Ret til en bestemt Pension ikke indtræder før efter Udløbet af 1, 2 eller 5 Aar, saa maatte det Samme ogsaa gjælde om et Lidsrum af 10, 15, 20, 25, 50 eller 100 Aar. Den ærede Rigsdagsmand tilføiede, at en saadan Indvending maaskee vilde være juridisk, men den var ikke loyal. Jeg tillader mig noget at standse ved disse Udtryk, og et Øieblik at afbryde mit Foredrag, idet jeg beder om her ligesom at sætte en Tænkstreg. Den ærede Taler sagde, at den omtalte Indvending, der dog aabenbart var reent Ordfløveri, maaskee kunde være „juridisk“; men saaledes kunde den ganske vist ikke betegnes. Jeg kan i den Anledning ikke tilbageholde den Bemærkning, at med Lovtrækkerier og Ordfløverier har sand og ægte Retskyndighed Intet at stifte; den har ingen Anelse om Retsvidenskabens og Retskyndighedens store og høie Værd, som i noget Øieblik kunde sammenblande den med disse daarlige Udtrykker; tvertimod ere disse

og den ægte Jurisprudents hinandens fuldstændige Modsetninger. Naar jeg udtaler dette, behøver jeg ikke at sige til, at jeg holder mig aldeles overbevist om, at Ingen i denne Sal er mere enig med mig deri end den ærede Rigsdagsmand. Jeg har kun fundet mig opfordret til at udtale dette i Anledning af den anførte Uttring af den ærede Rigsdagsmand, fordi det forekom mig, at denne Uttring, efter den Forbindelse, hvori den blev brugt, muligens af enkelte Medlemmer kunde misforstaes, og det var en saadan Misforstaaelse, jeg ønskede at forebygge. Efter denne Bemærkning tillader jeg mig igien at optage Traaden i mit Foredrag. Jeg mener nemlig, at en saadan Indvending ikke blot ikke vilde være loyal, men den vilde ligesaa lidt være juridisk, den vilde være aldeles ujuridisk, ja, den vilde stride imod den sunde Tænkning; thi man kan aldrig udstrække Undtagelserne saavidt paa Regels Beføstning, at de ganske opsluge Regelen. Men jeg maa gaae endnu et Skridt videre og bemærke, at man heller ikke kan udstrække Undtagelserne fra en Regel saavidt, at man derved betager Regelen dens sande og væsentlige Betydning, at man tilside sætter det, der udgjør Grundtanken i den opstillede Regel. Vel siger man: der gives ingen Regel uden Undtagelse. Dette turde paa en vis Maade være for meget sagt; imidlertid er det dog ganske vist, at de fleste Regler have Undtagelser, og at en Regel ikke ophører at være Regel, fordi der gives Undtagelser fra samme. Men det er ligesaa vist, at der maa være en Grændse, hvorudover Undtagelserne ikke kunne strækkes. Og her kommer jeg til det Punkt, som umiddelbart er Gjenstand for vor Overveielse, idet jeg spørger, om det da, efter de Grunde, der lede til at antage, at det Resultat, hvortil Forsamlingen kom med Hensyn til de 2de allerede afviste Ændringsforslag, stemmede saavel med Grundlovens Aand, som med dens Ord, — om det, naar disse Grunde havees for Die, virkelig dermed kunde bestaae, hvis man vilde sige, at det vel ingenlunde kunde harmonere med Grundloven at opstille som Regel, at Størrelsen af Embedsmændenes Pension i hvert enkelt Tilfælde skulde fastsættes ved Lov, men at det derimod godt kunde bestaae med